במדינה

(המשך מעמוד 19)

בצריף בשכונת חולות, בכפר יבנה. שמונה הנפשות ישנות על ארבע מיטות. מיטה אחת שמורה באופן מיוחד ללאה הקטנה, מתוך דאגה לשלומה אחר הניתוח המסוכן שעב־רה. במיטה השניה ישנים שלושה הילדים, במיטה השלישית — שניים, וברביעית יש־נים ההורים.

נחש ועקרב בצריף. „אני פסול לכל עבודה גופנית," מספר יוסף, „זה בגלל ה־ברונכיט והאולקוס שיש לי. אני לא רוצה לדפוק על הדלת של משרד הסעד ולבקש לחם בשביל הילדים שלי."

כל מה שיוסף מבקש זה שיתנו לו אפ־שרות להרוויח את לחמו בכבוד: „יש לי מקצוע, אני חייט עוד מחוץ־לארץ. אני מב־קש כבר שנים שיתנו לי מקום קטן ש־אוכל להעמיד בו את מכונת־התפירה שלי ולהתפרנס כמו בן־אדם."

„לפני חודש מצאתי נחש בצריף," סיפרה ויקטוריה, אשתו של יוסף, „הרגתי אותו ולקחתי אותו למועצה, שיראו איך אנחנו חיים. מה הם אמרו לי שם? לכי למשרד ה־בריאות. אחרי 15 יום מצאתי בצריף עקרב. עשיתי שוב פעם אותו דבר, וענו לי אותה תשובה. יש למועצה זמן וכסף בשביל הרבה דברים, אבל לא בשביל דברים כאלה."

כפר יבנה הוא כפר משונה מאד. יש בו לא פחות מ־35 בתי כנסת, ותיכנית לבית־כנסת מרכזי גדול, שהקמתו תעלה 200 אלף לירות. שאר המוסדות: קולנוע אחד, ומר־פאת קופת־חולים אחת לעשרת אלפים תו־שבים.

עתונות

האמת על ערביי ישראל

דארע כאדוע הוא כוייתי פיקח. כאשר הגיע לארצו גליון השבועון האמריקאי ה־מצולם לייף ושישה מדפיו גזורים ממנו, הבין כי יש דברים בגו.

גזירת דפים מכתבי־עת הוא נוהג מקו־בל על הצנזורה הכוייתית. ובמיקרה זה גילה כאדוע שהצנזור גזר מן העיתון שלו את ששת דפי הרפורטז'ה על ערבי ישראל, אחד קאסם עבד אל־קאדר, מורה לילדי ה־בדווים בנגב.

הסיביר של ישראל. כאדוע השיג את הגליון השלם ממכר אמריקאי ורתח מ־זעם. לדעתו היתה הכתבה מלאה אי־דיוקים ובעיקר, היא העלימה את האמת על גורלם המר של ערביי ישראל.

מייד הוא הריץ מכתב למערכת לייף, בו ניסח את תלונותיו בלשון החריפה ביותר. בין היתר, הסב את תשומת לב עורכי לייף לעובדה כי ל־300 אלף ערביי ישראל אין זכות בחירה; כי כל קרקעותיהם מוחרמות; כי הם פוזרו ברחבי ישראל על־מנת למנוע את התארגנותם, וכי העובדה שקאסם עבר אל־קאדר הירשה ללמד ילדים ערביים בנגב רק מוכיחה מה ששלטונות תל־אביב זוממים: לרכז את הערבים בנגב, שהוא, כידוע, ה־סיביר של ישראל.

כאדוע לא הסתפק בכך, הזכיר גם כי ב־ניגוד לתנאים אלה, חלקם של היהודים ה־חיים עדיין בארצות ערב הרבה יותר טוב. ולמרות „שמסיבות מובנות הם לא כל כך מאושרים," הרי אפילו בכוויית שלו איש העסקים הגדול ביותר הוא „יהודי־ערבי".

מה יעשה הצנזור? לייף פירסם את המכתב הארוך (800 מילה) במלואו, השיב עליו תשובה עניינית באורך זהה. בתשובה הוסבר כי בבחירות 1965 השתתפו 85% מ־כל הערבים בעלי זכות־הבחירה; כי שבעה ח"כים ערביים יושבים בכנסת ובראש שתי ערים עומדים ערבים (נצרת ושפרעם).

ולא רק זאת, אלא 80% מחקלאי ישראל הערביים מעבדים את אדמותיהם שלהם, ש־לא לדבר על מספר ערבים דרוזים המשרתים כקצינים בצה"ל.

עכשיו השאלה היא רק מה יעשה הצנזור בכוויית? האם יגזור את הדף ממדור המכ־תבים למערכת, או שיתיר לכוויתים קוראי־האנגלית לקרוא עובדות על ערביי ישראל, שאינן ידועות לדארע כאדוע ושהן הרבה יותר חיוביות מאשר הוא סבר אי־פעם.

בדואים

הם הלכו בשדות

החדשות האחרונות מחזית הדרום מוסרות על 42 חללים: 20 חמורים, 12 עיזים ו־10 כבשים. כולם הורעלו בשדות הפלחה וה־שלחין, בחולות שממזרח לאשדוד.

בעלי־החיים שייכים לבדואים משבטי אבו־

שמלות חופה אקסקלוסיביות
מגיעות כל השנה לסלון „אמבר" ישר מאירופה
הגב' ארנה, מנהלת הסלון, מבקרת באירופה כל עונה, ומזמינה את הדוגמאות החדישות ביותר של אופנת פריס ורומא.
שמלות, כתרים, וכל האביזרים לחופה בהשאלה ובהזמנה.
סלון „אמבר" תל-אביב, רח' בן-יהודה 59
טלפון: 246752